

אור הזוהר

גליון מס' 454 - בהר-בחוקותי התש"פ, שנה עשירית
מאמרים נבחרים מאירי עיניים ומחממי לב מהזוהר הקדוש

פתח אליהו ואמר "וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֹהַר הַתְּרִקִיעַ". בזה החיבור שלך, שהוא "ספר הזוהר", מזוי של עולם הבינה שהיא תשובה. לאלו לא נצרך נסיון. ובעבור שעתידים ישראל לטעום מעץ החיים, שהוא זה "ספר הזוהר", יצאו עימו מז הגלות ברחמים, ויתקיים בהם "ה' בְּרַד יִנְחֵנוּ, וְאִין עִמּוֹ אֵל נִכְר".

הקב"ה שוכן בתוך ישראל

"וְנִתְתִי מִשְׁכְּנִי בְּתוֹכְכֶם" וגו'. "וְנִתְתִי מִשְׁכְּנִי" - זו השכינה. "מִשְׁכְּנִי" - מִשְׁכְּנִי, שהתְּמַשְׁכְּנָה בחטאי ישראל. "וְנִתְתִי מִשְׁכְּנִי", משכוני בודאי. משל לבן אדם שהיה אוהב אחד אחר, אמר לו: ודאי באהבה עליונה שיש לי אליך אני רוצה לדור עימך. אמר, איך אדע שתדור אצלי? לקח כל חמדת ביתו והביא אליו. אמר, הנה המשכון אצלך, שלא אפרד ממך לעולמים.

כך הקב"ה רצה לדור עם ישראל, מה עשה? לקח את חמדתו (היא השכינה) והוריד להם לישראל. אמר להם: ישראל, הנה מִשְׁכְּנִי אצלכם כדי שלא אפרד מכם לעולמים. ואף אף גב שהקב"ה התרחק מאיתנו, את המשכון השאיר בידינו, ואנו שומרים את אותה חמדתו. מי שירצה את משכנו, יבוא לדור אצלנו. לכן "וְנִתְתִי מִשְׁכְּנִי בְּתוֹכְכֶם", מִשְׁכְּנִי אתן בידכם כדי שאדור עימכם. ואף על גב שישאל כעת בגלות, משכנו של הקב"ה אצלם, ולא עזבו אותו לעולמים.

"וְלֹא תִגְעַל נַפְשִׁי אֲתָכֶם". (משל) לאדם שאוהב את חברו ורוצה לדור עימו, מה עשה? לקח מיטתו והביאה לביתו (של חברו). אמר, זו מיטתי בביתך כדי שלא אתרחק ממך, ממיטתך ומכליך. כך הקב"ה אמר, "וְנִתְתִי מִשְׁכְּנִי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא תִגְעַל נַפְשִׁי אֲתָכֶם". הנה מיטתי בביתכם. כיוון שמיטתי עימכם, תדעו שלא אפרד מכם, ולכן "וְלֹא תִגְעַל נַפְשִׁי אֲתָכֶם".

"וְהִתְהַלַּכְתִּי בְּתוֹכְכֶם וְהִיִּיתִי לְכֶם לְאֱלֹהִים". כיוון שִׁמְשַׁכְּנִי אצלכם, בוודאי תדעו שאני הולך עימכם, כמו שנאמר "כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ מִתְהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מַחְנֶיךָ לְהַצִּילְךָ וּלְתֵת אִיְבֹיךָ לְפָנֶיךָ וְהָיָה מַחְנֶיךָ קְדוֹשׁ". (בחקותי, דף קי"ד)

בן מכבד אביו

פתח ואמר, "בן יִכְבֵּד אֶב וְעַבְד אֲדֹנָיו". "בן יִכְבֵּד אֶב", כמו שנאמר

"כִּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ", ופרשוה, במאכל ובמשתה ובכל. זה בחייו, שהתחייב בו. אחר שמת, אם תאמר שהרי הוא פטור ממנו - לא כך. שאף על גב שמת, התחייב בכבודו יותר, שכתוב "כִּבֵּד אֶת אָבִיךָ". שאם אותו הבן הולך בדרך עיקשת, ודאי שהוא מבזה את אביו, ודאי שעושה לו קלון.

ואם אותו הבן הולך בדרך ישרה, ומתקן את מעשיו, ודאי שזה מכבד את אביו, מכבד אותו באותו העולם אצל בני אדם, מכבד אותו באותו העולם אצל הקדוש ברוך הוא [1]. והקדוש ברוך הוא חס עליו ומושיב אותו בכסא כבודו. ודאי "בן יִכְבֵּד אֶב".

כמו רבי אלעזר שמכבד את אביו בעולם הזה ובאותו העולם, עכשיו מתרבה כבודו של רבי שמעון בשני עולמות - בעולם הזה, ובאותו העולם יותר מאשר בחייו. שזכה לבנים קדושים ולגזעים קדושים. אשרי הצדיקים שזוכים לבנים קדושים, לגזעים קדושים. עליהם נקרא, "כָּל רְאִיָּהֶם יִכְרֹם כִּי הֵם זֵרַע בְּרַךְ ה'". אמן. ברוך ה' לעולם אמן ואמן. ימלוך ה' לעולם אמן ואמן.

(בחקותי, דף קט"ו)

[1] - מאמר יפה, שימחיש את חשיבות העניין, אפשר לקרוא כאן.

ירושלים	ת"א	חיפה	ב"ש
18:54	19:12	19:02	19:10
20:10	20:13	20:14	20:11
20:48	20:45	20:46	20:44

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

אתם מוזמנים לבקר אותנו בפיסבוק, ביוטיוב וכן באתר האינטרנט של "אור הזוהר" - אתר שומר שבת המותאם לפציה ב-LCD ובנייד מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, להחיש הגאולה ברחמים, והעושה כן תבוא עליו הברכה ב"ה! שיילחו אלינו [פייסבוק](#) אם אתם מעוניינים לקבל את גליון "אור הזוהר" מדי שבוע ישירות אליכם

הגליון מוקדש לרפואת יהודה בן סופיה ורבקה בת מתוקה, ולהבדיל - לע"ג שאול ג'ורג' בן גרציה, רחל בת מסעודה, זודי דליה בת רחל, יהודית אודט בת סופיה, חיים ציון בן נחמה ורזזה בת אמה חביבה, ת.ג.צ.ב.ה.

רצה הקב"ה לדור עם ישראל, מה עשה? לקח את חמדתו (היא השכינה) והוריד להם לישראל. אמר להם: ישראל, הנה משכונני אצלכם כדי שלא אפרד מכם לעולמים. ואף אף גב שהקב"ה התרחק מאיתנו, את המשכון השאיר בידינו, ואנו שומרים את אותה חמדתו.

ישראל אחוזים במקום הקדושה

"אם בחקתי תלכו" וגו'. רבי חייא פתח, "עמי, זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב ומה ענה אתו בלעם בן בעור" וגו'. "עמי זכר נא", אשרי חלקו של העם הזה שריבונם מוכיח אותם כך (בבקשה, בנעימות, ברכות). "עמי זכר נא", אף על גב שאתם סוטים מדרכי - עמי אתם, שאיני רוצה לעשות לכם כמעשיכם.

רבי יצחק אמר, אשרי חלקו של העם שריבונם אומר להם: "עמי מה עשיתי לך ומה הלאיתך ענה בי". "מה יעץ בלק מלך מואב". בכמה דברים ומעשים אמר להשמיד אתכם מהעולם, וכמה כשפים עורר כנגדכם.

אמר רבי יוסי, אמר להם הקב"ה לישראל: "זכר נא". אוי שאנו צווחים בכל יום, וגועים ובוכים, "זכר ה' מה היה לנו", "זכר ה' לבני אדם", ולא רוצה הקב"ה להשגיח עלינו, הוא אמר לנו: בבקשה "זכר נא". אין נא" אלא לשון בקשה, ואנו לא השגחנו בו. כמו כן אנו צווחים: "זכר ה' מה היה לנו", "זכר ה' לבני אדם", "זכר עדתך קנית קדם", "זכרני ה' בראון עמך" (רוצה לומר שאין באף אחת מהפניות הללו לשון בקשה), ולא רוצה להשגיח עלינו.

רבי יהודה אמר, ודאי שהקב"ה משגיח עלינו תמיד וזוכר אותנו, שאם הוא לא ישגיח על ישראל וזוכר אותם, לא יעמדו יום אחד בגלות. זהו שכתוב "ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם" וגו', (אלא ש)הקב"ה אינו עושה לנו כמעשינו.

בוא ראה, בלק חכם היה, וגדול המכשפים במעשי ידיו יותר מבלעם. וכך למדנו, כל מה שרוצה בן אדם בעולם הזה בעבודת הקב"ה, צריך לעורר במעשה למטה. שבמעשה שלמטה מתעורר מעשה למעלה, והמעשה הזה צריך בקדושה, והרי פרשוה. ובמקום שאין מעשה, יש דיבור. ובדיבור הפה תלוי המעשה, לעורר למעלה. כמו שצריכים לעורר קדושה עליונה במעשה ובדיבור, כך גם אותם שבאים מצד הטומאה צריכים לעורר את הצד שלהם במעשה ובדיבור הפה.

ואף על גב שבלעם היה הגדול מכל מכשפי העולם - מכשף עליון ממנו היה בלק. בקסם היה בלק גדול מכל החכמים, ובלעם בנחש (והרי פרשוה). קס"ם ונח"ש שתי דרגות הן. קסם תלוי במעשה, נחש לא תלוי במעשה, אלא בהסתכלות ובדיבור הפה, ואז מעוררים עליו רוח טומאה להתלבש בהם, ועושה מה שעושה.

וישראל הקדושים לא כך, אלא כולם קדושים, וכל מעשיהם לעורר עליהם רוח קדושה, כמו שנאמר "עד יערה עלינו רוח מפורם". ועל זה כתוב, "כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל", שהרי הם אחוזים בצד הקדושה העליונה. ומעשיהם בקדושה באים, וקדושה מתעוררת עליהם, ומתלבשים בה.

(בחקותי, דף ק"ב)

סוגי הקרבנות כסוגי עבודת השם

"והפשיט את העלה ונתח אתה לנתחיה". ואמורים ופרדים שהם מתעכלים כל הלילה, הם כפרת איברי הגוף שלו (של המקריב ושל) נפשו, שלא ישךפו בגיהנום, ולא ימקרו ביד מלאך המוות. ומשום שכן אדם חטא ביצר הרע, שהוא צפוני (החסד נחשב לדרום בעוד הדין נחשב לצפון - כמו שנאמר "מצפון תפתח הרעה"), כך שחיטתו (של הקרבן) בצפון, להצילו (לחוטא) מאותו צפוני (דין).

ובקרבנות, קח בהם קל וחומר מנביאים (אפשר להסיק מהם מדרגות חשיבות כמו בנביאים). שאף על גב שהתורה היא שם ה' המפורש, והנבואה שנאמר בה "רוח ה' תניחנו" - עם כל זה, לא כל בעלי תורה שקולים, ולא כל הנביאים שקולים, שיש נביאים שנבואתם בלבושי המלך (עולם היצירה), וכך היא תורה שבעל פה, (שיש בה) כמה בעלי ספיקות ותירוצים בלבוש המלך.

וכך בתורה (בלימוד התורה), פשטי"ם, ראיו"ת, דרשו"ת, סודו"ת של סתרי תורה, ולמעלה סתרי סתרים ל-ה'. כך בקרבנות, אף על גב שקרבנות כולם ל-ה', הוא (הקב"ה) לוקח הכל ומחלק את הקרבנות למחנותיו.

מהם מחלק לכלבים, אותם קרבנות פסולים, שנותן אותם לסמא"ל הכלב ולמחנותיו, ולכן היתה יורדת דמות כלב (על המזבח, כשהקרבן לא היה רצוי, כך היו יודעים שלא התקבל. ולחילופין, כאשר היו רואים דמות אריה ידעו שהתרצה הקב"ה בקורבנם). ומהם לשדים, שיש בהם כבהמות, ומהם כמלאכי השרת, ומהם כבני אדם. לאותם שמעשיהם כשדים, מחלק קרבנותיהם לשדים.

אלה שמעשיהם כמלאכים, מחלק את קרבנותיהם למלאכים. זהו שכתוב, "את קרבני לחמי לאשי" (למלאכים הנקראים אשים), שאלו הקרבנות שלהם לא תלויים בבהמות, שקרבנות של בהמות הם של עמי הארץ. אותם קרבנות של בני אדם - תפילות ומעשים טובים. הקרבנות של תלמידי חכמים, בעלי מידות, אלה בעלי סודות תורה והסתרים הגנוזים שבהם, הקב"ה יורד בעצמו לקבל את קרבנותיהם, שהיא "תורת ה' תמימה", שכינה קדושה, מעשר מידות.

ותלמידי רבותינו, דבריהם (התורה אותם הם אומרים) כמו אכילת שיירי מנחות. ויש אחרים שמתגברים עליהם, שתורתם כאכילת מנחות עצמן, ולא שיירי מנחות. ויש אחרים שתורתם אכילת קדשים, מאכלים מכמה מינים למלך. ואת כל המנחות של מאכלים של קרבנות ציוה הקב"ה להקריב לו כולם בביתו, שהיא השכינה. וזוהי המצוה להקריב קרבנות בבית הבחירה, לקיים "כי אם בזאת יתהלל המתהלל" וגו'.

(בהר, דף ק"ב)

אמר רבי יהודה, כך למדתי, שכל מה שמבקש האדם בעולם הזה בעבודת הקב"ה, צריך לעורר בעשייה למטה, שבעשייה למטה נתעוררה פעולה למעלה. ועשיה זו צריכה להיות בקדושה.

על בנים ועבדים

במחשבה ובדיבור הפה, ואז מתעורר עליהם רוח טמא להתלבש בהם, ועושה מה שבכוחו לעשות.

וישראל קדושים לא כן, אלא כולם קדושים וכל מעשיהם (באים) לעורר עליהם קדושה (כמה אהבת ישראל יש בחבורה הזו!), ככתוב **"עדי-יערה עלינו רוח ממרום"**, ועל כן כתוב **"כי לא-נחש ביעקב, ולא-קסם בישראל"**. שהרי הם בצד הקדושה נאחזים, ומעשיהם בקדושה באים, והקדושה מתעוררת עליהם ומתלבשת בהם.

בוא וראה, בקסם היה בלק גדול מכל החכמים ובלעם בנחש, ועל כן, בשעה שביקש בלק להתחבר עימו מה כתוב? **"וילכו זקני מואב וזקני מדין, וקסמים בידם"**. בוא וראה, בדיבור הפה היה בלעם גדול מכל מכשפי העולם, ובהסתכלותו ע"י הנחש ההוא היה יודע לכוון את השעה, ועל-כן ביקש בלק להשלים הדבר (קללת עם ישראל) בקסם ובנחש.

אמר לו הקב"ה: רשע, הרי קדמוך בניי. עבודה יש ביניהם שכל הצדדים הרעים והכשפים בעולם אין יכולים להתקרב אצלם, שכולם בורחים מלפניהם. ומה היא? אוהל מועד, וכלי המקדש, ותשמישי המקדש וקטורת הסמים. שזה מבטל אף וחימה שבעולם, למעלה ולמטה. וגם עולות וקורבנות בכל יום, ושני מזבחות לעשות עליהם את עבודת המזבח, ושולחן ולחם הפנים, וכמה משמשים לעבודה של דיבור הפה (תפילה ככוונות), והארון ושני לוחות הברית, ואהרון לכפר על העם בתפילה בכל יום.

כיוון שהשיג אותו רשע בכל זה אמר **"כי לא-נחש ביעקב, ולא-קסם בישראל"**. מפני מה? לפי ש"ה' אלהיו עמו, ותרועת מלך בו", ועל-כן כתוב **"עמי, זכר-נא מה-יעץ בלק מלך מואב, ומה-ענה אתו בלעם בן-בעור, מן-השטים עד-הגלגל, למען דעת צדקות ה'"**. **"עמי, זכר-נא"** – בבקשה מכם שתזכרו אותו הזמן שהתחברו בלק ובלעם להשמידכם ולא יכלו, שאני החזקתי בכם כאב המחזיק בבנו ואינו מניחו לאחר [2].

"מן-השטים עד-הגלגל" – אלא אמר הקב"ה לישראל, בבקשה מכם, תזכרו כל הזמן שהייתם דבקים בי, ולא יכול רשע ההוא לשלוט עליכם בכשפיו ובקסמיו, ומכיוון שעזבתם מלדבוק בי והייתם בשיטים, מה כתוב? **"ויאכל העם, וישתחוו לאלהיהן"**. ו"עד-הגלגל", כמו שכתוב **"בגלגל שורים זבחו"**, ואז שלטו בכם שונאיםכם.

וכל זה למה? **"למען דעת צדקות ה'"** – כל אותן צדקות שעשיתי עמכם בזמן שהייתם דבקים בי, ולא הנחתי לדבר בעולם לשלוט בכם, והרוגז שלמעלה ושלמטה והמינים הרעים לא יוכלו להתקרב אליכם. (בחקותי, דף קי"ב)

[1] – ופה מובא חיזוק גדול למי שעצלנותו גדולה, וקשה לו להתחזק ולעשות דבר כלשהו בקדושה – שיבקש על כך בתפילה לקב"ה. שיתפלל שהקב"ה יחזק אותו ויסיר ממנו העצלנות בכדי לעשות את אותם דברים שבקדושה שהוא מתקשה, והשם הטוב לא ימנע טוב להולכים בתמים, ובוודאי יגיע למחוז חפצו.
[2] – ומצבנו המדיני והאיומים עלינו כמעט מכל עבר, שרק הולכים ומתגברים, באים להראות כמה חיוני הוא הזכרון הזה.

בעבודה שכן אדם עובד לקב"ה, יש עבודה שצריך אדם להיכלל בשניהם, להיות עבד (כינוי למדרגת המלכות) וכן (כינוי לספירת התפארת, לזעיר אנפין), להתעטר בקב"ה.

ומה? זו עבודת התפילה, שצריך להיות בה עבד וכן (אדם העובד את הקב"ה ומגיע לשתי דרגות אלו הוא האדם השלם), להיכלל בדרגות העליונות הללו, לעבוד ולהתקין תפילה בסוד של עבד, לעבוד את העבודה של תיקון העולמות, ולהדביק רצונו בסודות החכמה, להתדבק בריבונו בגנזים עליונים כראוי.

בן נדבק תמיד באביו ללא פירוד כלל, אין מי שימחה בידו. העבד עושה עבודת רבו ומתקן תיקוני העולם. מי שיהיה שניהם בכלל אחד, בחיבור אחד, זהו אדם שמתקן את סוד כל האמונה בכלל אחד, ללא פירוד כלל (ע"י קיום שתי הדרגות כנ"ל הוא גורם לייחוד הקב"ה והשכינה), ומחבר את הכל כאחד. זהו בן אדם, שהקב"ה מכריז עליו בכל אותם חיילות ומחנות של כל העולמות ובכל אותם הרקיעים: **"הֲזַהְרוּ בְּפְלוֹנֵי נְאֻמַן בֵּית הַמֶּלֶךְ, שֶׁכֵּל גִּנְזֵי רַבּוֹ בְּיָדוֹ. אֲשֶׁרְיוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאֲשֶׁרְיוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא"**.

מאותו יום והלאה נודע האדם ונרשם בכל העולמות. בשעה שצריך, כל החיילות והמחנות, כולם מוזהרים להיות אצלו, והקב"ה לא רוצה אלא אותו בלבדו. וקול מתעורר (ומכריז): **"רְאִי הוּא לְיַחִיד (לאדם) לְהִיּוֹת אֶצֶל הַיְחִיד (הקב"ה) וְלְהִתְעַסֵּק יַחִיד בְּיַחִיד"**.

והסוד של שתי הדרגות האלו מצאנו בפסוק אחד, שכתוב **"ויאמר לי עבדי אתה ישראל, אשר בך אתפאר"**. **"ויאמר לי עבדי אתה"** - הרי עבד (המלכות). **"וישראל"** - הרי בן (ישראל הוא יעקב, כינוי לתפארת). שכאשר הם כלל אחד, אז כתוב **"אשר בך אתפאר"**. ברוך ה' לעולם אמן ואמן. ימלוך ה' לעולם אמן ואמן.

(בהר, דף קי"ב)

[*] – מאמר נוסף על עניין הבן והעבד, [ניתן לקרוא פה](#).

כי לא-נחש ביעקב, ולא-קסם בישראל

"כי לא-נחש ביעקב, ולא-קסם בישראל". אמר רבי יהודה, כך למדתי, שכל מה שמבקש האדם בעולם הזה בעבודת הקב"ה, צריך לעורר בעשייה למטה, שבעשייה למטה נתעוררה פעולה למעלה. ועשיה זו צריכה להיות בקדושה. ובמקום שאין עשיה יש דיבור, ובדיבור הפה תלוי המעשה להתעורר למעלה [1]. וכמו שנצרך לעורר קדושה עליונה במעשה ובדיבור, כמו כן, אותם הבאים מצד הטומאה, מעוררים צד שלהם במעשה ובדיבור הפה.

ואע"פ שבלעם היה מכשף גדול מכל מכשפי העולם, מכשף גבוה ממנו היה בלק. בקסם היה בלק גדול מכל החכמים, ובלעם בנחש. קסם ונחש, שתי מדרגות הן. קסם תלוי בעשייה, ונחש אינו תלוי בעשייה אלא

שבע ארצות הן: אֶרֶץ, אֶדְמָה, אֶרְקָא, גֵיא, צִיָה, נְשִיָה, תְּבֵל, והם שבעה מדורי גיהנום. אותה נפש שלא חזרה בתשובה בשלושת אלה, מוריד אותה הקב"ה למדורי הגיהנום הללו, ושם נשכחת לדורי דורות.

הקב"ה אחראי על ישראל

"בְּרֵאשִׁית", המאמר הראשון לכל, והוא כולל שני דבורים, "אֲנֹכִי" ו"לֹא יִהְיֶה לְךָ", שנאמרו בדיבור אחד, ושניהם רמוזים במילת "בְּרֵאשִׁית". בגלל זה בראשית"ת (אותיות) א"ב רשי"ת. א"ב א' – "אֲנֹכִי", ב' – "לֹא יִהְיֶה לְךָ", והכל באות אחת ב', והיא ב' מ"בְּרֵאשִׁית".

אמר רבי אלעזר: וכי מי שיש לו עבד והוציא אותו לחרות משעבודו, יש לו לשבח את עצמו בהוצאה לחרות של עבדו? וכי הקב"ה שאמר לאברהם "כִּי גַר יִהְיֶה זְרַעְךָ" וכו', יש לשבח עצמו כמה פעמים "אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם"? (הלא הוא הורידם למצרים).

אמר לו רבי שמעון: ודאי כך הוא, אבל כאן לא משבח הקב"ה את עצמו שהוציא אותם מן הגלות, אלא חמישים פעם הזכיר בתורה יציאת מצרים, להודיע הדרגה שהוציאה אותם, שהיא היובל (ספירת בינה), שנאמר בה יובל היא שנת החמישים שנה, והם חמישים שערי בינה שנמסרו למשה בסיני, פרט לאחד שלא נמסר לו, ולכן הזכיר חמישים פעם בתורה יציאת מצרים. אמר, הרי ודאי התיישבה דעתי.

מי זה אלהיים אחרים? אלו הממונים של שבעים אמות, וסמא"ל ונח"ש הרי שבעים ושניים, בגלל זה נתן הקב"ה תורה מימין, שהוא חסד, ומשמאל שהוא גבורה, שיש בה שבעים פנים להינצל משבעים אומות. והתורה ניתנה ממים ואש, שהם שניים, להציל את ישראל מסמא"ל ונחש, שהם ממים ואש, ובגללם נאמר "לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פְּנֵי", וכנגד שבעים אומות שבעים פנים (של התורה, כאמור), ומי שעובר על שבעים פנים של התורה, שנאמר "לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פְּנֵי", שולטים שבעים ממונים ואומות של יצר הרע על שבעים הנפש.

וכמה גלגולים יבואו לאדם על החטאים הללו, ואם לא חוזר האדם בתשובה בגלגולים הללו, אותו הגוף יורד לאבדון, הגלגול הראשון נצבע בצבע לבן (במידת החסד), ורוכבת הנפש על סוס לבן שהיא הגוף, ואם חוזר בתשובה, נאמר בו "אִם יִהְיֶה חֲטָאִיכֶם כְּשֵׁנִים כְּשֵׁלֵג יִלְבִּינוּ", ואם לא (עושה תשובה), יבוא בגלגול שני, ורוכב על סוס אדום (מידת הגבורה). ואם חוזר בתשובה נאמר על חטאיו "אִם יִאֲדִימו כְּתוֹלַע כְּצִמְרֵי יִהְיוּ". ואם לא, חוזר ומתגלגל בגלגול שלישי, ורוכב על סוס ירוק (מידת הרחמים), וזה הגוף.

והם מזל (פני) אריה, מזל שור, מזל נשר, שעליהם נאמר "הֵן כָּל אֱלֹהֵי יַפְעַל אֵי"ל פְּעָמִים שְׁלֹשׁ עַם גְּבֹר", "וְאִם שְׁלֹשׁ אֱלֹהֵי לֹא יַעֲשֶׂה לָהּ", לנפש, בשלושה גלגולים, שעושה לה שאר כסות ועוונה (חלק מתיקוני השכינה, והאישה היא כנגד השכינה, והנשמה כנגד שתיחן), "וְיִצְאָה חֲנֹם אֵין כְּסָף", "וְעַל שְׁלֹשָׁה פְּשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל אַרְבַּעָה לֹא אֲשִׁיבֶנּוּ". "וְעַל אַרְבַּעָה", שהוא מזל אדם, "לֹא אֲשִׁיבֶנּוּ", שלא יקלקלו אותו (ללא האפשרות לתקן).

אבל לצדיקים, "וְעֵשָׂה חֶסֶד לְאֶלְפִים", אלפים ודאי, שלושה גלגולים בהם הוא מרויח שלושת אלפים, שהם עולמות של כיסופים. ולמי? "לְאֶהֱבֵיו וְלִשְׁמֵרֵי מִצְוֹתָיו". לרשעים שלא יחזרו בתשובה בשלושת הגלגולים הללו, נאמר בהם "וְהֶאֱבַדְתִּי אֶת הַנֶּפֶשׁ הַהִיא מִקֶּרֶב עַמָּה" (מאמרים נפלאים על גלגולי נשמות).

אמר: רבי, אלא שבע ארצות הן: אֶרֶץ, אֶדְמָה, אֶרְקָא, גֵיא, צִיָה, נְשִיָה, תְּבֵל, והם שבעה מדורי גיהנום. אותה נפש שלא חזרה בתשובה בשלושת אלה, מוריד אותה הקב"ה למדורי הגיהנום הללו, ושם נשכחת לדורי דורות.

ואם הוא צדיק נאמר בו "כִּי שֶׁבַע יַפּוֹל צַדִּיק וְקָם". אמר לו רבי אלעזר: ואם הוא צדיק, למה ירד לשם? אלא כדי להוציא משם כל נפש ונפש שהרהרו תשובה ומתו בקיצור שנים, והוא טורח בשבילו. זהו מאמר ראשון שהוא בראשית.

(תיקוני הזוהר, תיקון ל"ב)

מעט מסודות שיר השירים

שיר השירים – ודאי (הוא) כוס של ברכה שניתנת בימין ונמסר בתוכו, ולכן נמצאים (בו) כל (דבריו) האהבה וכל השמחה, ולכן כל דבריו באהבה וחדוה, ולא נמצא בשאר כל השירים של העולם כך, ולכן מצד האבות התעוררה שירה זו.

היום שהתגלתה השירה הזו, באותו יום ירדה שכינה לארץ, שכתוב "וְלֹא יָכֹלוּ הַכְּהֵנִים לְעַמְד לְשִׁרְתָּ" וגו'. מה הטעם? משום "כִּי מְלֹא כְבוֹד ה' אֶת בַּיִת ה'". באותו יום ממש התגלתה התשכחת הזאת, ואמר אותה שלמה ברוח הקודש.

תשכחת השירה הזו היא כלל של כל התורה. הכלל של כל מעשה בראשית. הכלל של סוד האבות. הכלל של גלות מצרים, וכשיצאו ישראל ממצרים, ותשכחת הים. הכלל של יו"ד אמירות וקיום של הר סיני. וכשהלכו ישראל במדבר, עד שנכנסו לארץ ונבנה בית המקדש. הכלל של עיטור השם הקדוש העליון באהבה ושמחה. הכלל של גלות ישראל בין העמים והגאולה שלהם. הכלל של תחיית המתים, עד ליום שהוא שבת לה'. מה שהיה, ומה שיהיה, ומה שעתידי להיות אחר היום השביעי, כשתהיה שבת לה', הכל נמצא בשיר השירים!

ועל זה שנינו, כל מי שמוציא פסוק של שיר השירים ואומר אותו בבית המשתה, התורה חוגרת שק, ועולה לקב"ה ואומרת לפניו: עשו אותי בניך צחוק בבית המשתה! ולכן צריך לשמור ולהעלות עטרה על ראש האדם בכל דבר ודבר של שיר השירים, משום שהוא שיר תשכחתה של כנסת ישראל שמתעטרת למעלה. ולכן כל התשכחות שבעולם לא מעלות רצון לקב"ה כמו התשכחת הזאת!

(תרומה, דף קמ"ד)

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

אתם מוזמנים לבקר אותנו ב**פייסבוק**, **ביטויב** וכן **באתר האינטרנט** של "אור הזוהר" – **אתר שומר שבת** המותאם לפייה ב-LCD ובנייד מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, להחיש הגאולה ברחמים, והעושה כן תבוא עליו הברכה ב"ה! שיחלו אליו **מייל** אם אתם מעוניינים לקבל את גיליון "אור הזוהר" מדי שבוע ישירות אליכם

הגליון מוקדש לרפואת יהודה בן סופיה ורבקה בת מתוקה, ולהבדיל – לעי"נ שאול ג'ורג' בן גרציה, רחל בת מסעודה, זודי דליה בת רחל, יהודית אודט בת סופיה, חיים ציון בן נחמה ורזזה בת אמה חביבה, ת.ג.צ.ב.ה.